

TAUNO NAUMANEN
KUKKAPUU

KUKKAPUU

Kirjailijan aikaisemmat teokset:

Elämän tie 1 (romaani 2007)

Elämän tie 2 (romaani 2008)

Talja (romaani 2009)

Perijä (romaani 2010)

Kuokkavieraana syöpä (omakohtainen kertomus 2012)

Tiemestarin testamentti (romaani 2014)

Mestarista johtajaksi (romaani 2015)

Ympyrä sulkeutuu (romaani 2016)

Metsämies (romaani 2018)

Elämä kantaa (romaani 2019)

TAUNO NAUMANEN

KUKKAPUU

© 2020 Tauno Naumanen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt,

Saksa

ISBN 978-952-803-523-7

1

Mika ja Ulla vierailivat Jussilassa. Urpo laitteli kahvia pöytään, kun lapset alkoivat kitistä. Ulla ja Laila lähtivät imettämään vauvoja. Imetyksen jälkeen he tulivat kahvipöytään.

Mika kysyi:

– Minne sinä jätit tytön?

– Me laitettiin ne nukkumaan samaan sänkyyn, hyvin ne sinne sopivat, Ulla vastasi.

Mika ja Urpo menivät katsomaan ja siellä vauvat nukkuivat rinnakkain hyvässä sovussa. Urpo hymyili vinosti ja sanoi:

– Onko se sopivaa, että poika ja tyttö nukkuvat noin rinnakkain?

– On se. Me on Lailan kanssa sovittu muutakin kuin yhteiset ristiäiset, Ulla kertoi.

– Ja sitten me sovittiin... Laila jatkoi.

– No mitä? Urpo kysyi.

Naiset katsoivat toisiaan ja Ulla sanoi:

– Me sovittiin Lailan kanssa meidän sukujen yhdistämisestä näiden lasten kautta.

Miehet katsoivat ällistyneinä toisiaan.

– Näinköhän? Mika epäili.

On kulunut noin kuukausi edellä kerrotusta tapauksesta. Ulla ja Laila touhuavat Mikan ja Ullan keittiössä. Ulla leipoo pullaa ja Laila koristelee täytekakkua. Huomenna heillä on ristiäiset ja sitä varten he valmistelevat leivonnaisia. Ulla laittaa taikinan kohoamaan ja tulee ihastelemaan Lailan koristelemaan kakkua:

– Sinähän teit siitä hienon. Mistä sinä sait nuo haikarakoristeet? Nehän sopivat hyvin tuohon ruusun lehtien väliin.

– Näitä on myynnissä monessakin kaupassa. Mutta ostin nämä yhdestä konditoriasta. He kuulemma tekevät valmiita kakkuja, mutta möivät koristeet, kun kerroin meillä olevan kaksoisristiäiset. Se myyjä sanoi, että sinä olet saanut kakso-

set.

– Niinkö? Ulla kysyi.

– Minun piti selvittää tarkkaan mistä on kysymys. Kerroin koko jutun, toivotti lähtiessä oikein onnellisia ristiäisiä.

– Miten muuten äitisi ja isäsi ovat suhtautuneet nuoreen isäntään?

– Tiedäthän sinä sen. He ovat jatkuvasti tulossa poikaa ulkoiluttamaan, vaikka isällä varsinkin on polvet kipeinä. Sitten kun ne koko ajan työntävät ja hyssyttelevät, poika ei tahdo nukkua vaunuissa muuten kuin pitää koko ajan olla liikkeessä.

– Sehän se on meilläkin. Mummi ja anoppi ovat täällä aika usein, varsinkin viikonloppuina. Minä heille sanoin, että mitäs ne teidän mieskandidaatit tykkäävät, kun ette ole sunnuntaisin heidän luonaan. Arvaa mitä Ida mummi vastasi?

– No, en minä tiedä.

– Se sanoi, että onhan meillä kaikki yöt miehiä varten. En olisi uskonut muutama vuosi sitten, että mummistakin on tullut noin

estoton. Vai tuleeko naisista vanhemmiten vähän härskin puhujia.

– Minun yksi tyttökaveri on töissä palvelutalossa. Siellä oli vanhempi mies aivan petipotilaana. Se oli heittänyt melkoisen toiveen tälle hoitajalle.

– Minkä toiveen se esitti? Ulla ehti kysyä, kun Laila mietti vähän aikaa.

– Se oli sanonut, että saisipa nähdä ennen kuolemistaan vielä naisen pillun.

– Mitä, onko tuo totta?

– Kyllä se on aivan totta. Hän oli kertonut sen kahvitaually muille hoitajille, he olivat heti kysyneet, että näytitkö. Siellä oli ollut yksi mieslekuri käymässä ja se oli heittänyt heti, että pitäähän vanhan miehen toive täyttää. Oli nauranut ja mennyt pois, Ulla kertoi.

– Olen minäkin kuulut, että joiltakin vanhoilta ihmisiltä pettää kontrolli ja suusta voi tulla ulos mikä mielessä liikkuu, Ulla vastasi.

– Sellaisiako meidänkin vanhemmista tulee, kun ikääntyvät. Sinulla mummi ja anoppi eivät ole joka päivä lähellä, niin kuin meillä. Tietysti onhan se mukava, että auttavat, kerkeää tekemään töitensä. Vaikka he asuvat omalla puolellaan, kuitenkin he päivittäin aina pyörähtävät meillä.

– Halusivatko isäsi ja äitisi vaikuttaa siihen, minkä annatte lapselle nimeksi? Ulla kysyi.

– Eipä juuri, kyllä äiti uteli monta kertaa. En sanonut, se on yllätys. Entä sinun anoppi ja mummi?

– Kyllä minä kysyin heiltä, mitä he esittäisivät tytölle nimeksi, mutta kumpainenkin sanoi sen olevan vanhempien asia. Kuulemma jos lapset eivät tykkää nimestä, niin evät ainakaan heitä syytä.

– Tuottiko teille vaikeuksia päästä nimestä yksimielisyyteen Urpon kanssa? Ulla jatkoi.

– Ei me pitkään mietitty. Etsittiin sellaisia nimiä, jotka jotenkin luontevasti sointuisivat yhteen.

– On muuten mukava, kun ei ole kerrottu toisillemme mitään lastemme nimistä.

– Niin minustakin, jotenkin se jännittää, Laila vastasi.

Ulla leipoi taikinasta korvapuusteja ja sai niistä osan paistettua, kun Mika ja Urpo tulivat sisään.

– Onpa täällä hienot tuoksut. Johan on makeen näköisiä korvapuusteja. Kuka näitä on leiponut? Mika sanoi ja nappasi yhden pelliltä.

– Yhdet saatte nyt ja kahvin kanssa toiset Ulla sanoi ja jatkoi:

– Katsokaapa kuinka hienon täytekakun Laila on tehnyt.

– Sitä varmaankin saamme kahvin kanssa maistaa, Urpo sanoi ja hymyili maireasti vaimolleen.

– Ette muuten saa. Se aloitetaan vasta huomenna, Laila sanoi tiukasti.

– Mistäs sen tietää, jos se ei olekaan hyvää. Eihän sitä maistamatta tiedä, Urpo vinoili.

– Yritäppä koskea siihen niin saat korvillesi, Laila sanoi ja otti kaulimen käteensä.

Urpo nappasi Lailan syliinsä ja pussasi kunnolla.

– Jaa, noinko teillä pidetään vaimo kurissa ja herran nuhteessa. Tuohan onkin kiva konsti, Mika sanoi ja rutisti Ullan syliinsä.

– Johan on koristeet, haikara kantaa lasta liinassa. Ei taida enää kukaan uskoa tuohon satuun. Pienet lapsetkin tietävät mitenkä vauvoja tehdään, Urpo sanoi.

– Älä usko, kyllä tuolla kaupungilla kerran kuulin, kun pieni tyttö tiukkasi äidiltään, että mene nyt hakemaan se vauva

sieltä keskussairaalaan, jos se olisi jo hyvin valmistunut, Laila vastasi.

– Onpa äiti kertonut lapselle sadun. Joutuu tiukalle, kun lapsi saa muilta nenilleen, kun toiset alkavat kertoa, että äitisi valehtelee, Mika sanoi.

– Kumpi se teillä antaa lapselle sukupuolivalistusta? Laila kysyi.

– Tietenkin niin, että isä antaa pojille ja äiti tytöille, Mika vastasi ja katsoi vaimoaan.

– Kuulepa Mika, tuo ei ollut korrektia minua kohtaan, Urpo sanoi.

– Miten niin. Tietenkin meillä tehdään noin kuin Mika totesi, Laila sanoi ja hymyili Urpolle.

– Nyt painukaa pois, tai ette saa koko kahvia ja korvapuusteja. Meillä on vielä paljon tekemistä. Senkin sukupuolivalistajat, Ulla puhisi.

Miehet menivät ulos ja Mika taputti Urpoa selkään.

– Minkä ikäisenä ne lapset alkavat tuollaisia kyselemään? Ulla kysyi Lailalta, kun jäivät kahden.

– Varmaankin se riippuu siitä, odottaako äiti vauvaa. Silloin varmasti on helppo lapselle kertoa, kun se on tavallaan ajan-kohtainen.

– Oletteko te miettineet toista lasta? Ja montako lasta haluatte? Ulla kysyi.

– Ei kyllä ole ajateltu kumpiakaan asiaa. Sehän vaatisi varmaankin taas luksuslaivaristeilyn. Entä te?

– Ei ainakaan vielä heti. Opetellaan ensiksi tämä hoitamaan. Tosin monethan tekevät lapset peräkkäin ja olisihan niistä toisilleen seuraa, Ulla sanoi ja jatkoi:

– Hei kiusataan miehiä, aletaan vihjailemaan uudesta laivaristeilystä. Nähdään miten ne reagoivat.

Ulla sai korvapuustinsa paistettua ja Laila kattoi pöytään kahvin. Hän meni ulos ja huusi miehille:

– Nyt olisi kahvia tarjolla.

Mika ja Urpo tulivat työhaalareissaan sisälle ja istuutuivat pöytään. Ulla katseli vähän aikaa miehiä ja kysyi:

– Jokos te olette katselleet uutta risteilyä Välimerelle?

– Mitä, pääsi melkein yhtä aikaa molempien suusta. Ja molemmat katsoivat naisia.

– Niin niin, se edellinen reissuhan tuotti niin hyvän tuloksen.

– Ai teko ajattelitte tehdä lapset sarjatulella? Mika kysyi.

– Sittenhän ne olisi tehty. Olihan se muutenkin mukava matka, Laila vakuutti.

– Olihan se mukava, Urpo sanoi ja vilkaisi Mikaa.

Mika ja Urpo katsoivat toisiaan silmiin pitkään. Sitten Mika vinkkasi Urpolle silmää ja sanoi:

– Niinpä tosiaankin oli. Lähetään Urpo heti katsomaan tietsikalta kuinka nopeasti päästään reissuun. Kyllähän se meiltä onnistuu.

Nyt katsoivat naiset toisiinsa. Ei tämä pitänyt ihan näin mennä.

– Kylläpä isännät yllättyivät. Taisi syke nousta ennätyslukemiin, Ulla sanoi.

– En tiijä mikä nousi ja missä nousi. Milloinkahan tämä rauhoitus aika loppuu, Urpo kysyi ja katsoi Lailaa.

– Älä tee vääriä johtopäätöksiä, Laila vastasi.

– Älkää sitten härnätkö meitä. Tämä säikäytys maksaa teille toisen korvapuustin, Mika sanoi ja nappasi pullan korista.

– Nyt saatte sitten mennä, meidän pitäisi vielä tehdä pipareita, Ulla sanoi.

Miehet menivät ja naiset kuulivat, kun Mika sanoi:

– Vai laivaristeily pitäisi järjestää.

2

Ristiäi saamu valkeni aurinkoisena, vaikka tuuli oli kohtuullisen kovaa. Laila oli tullut poikansa kanssa jo aamulla Ullan luokse. He järjestelivät kahvitarjoilua erilliselle pöydälle sillä periaatteella, että jokainen noutaa itse tarjottavan. Kaste-pöydän he tekivät pienemmästä pöydästä tuvan keskelle. Silloin kaikki sopisivat hyvin seuraamaan kastetapahtumaa.

Ida-mummi ja Mikan äiti Maria tulivat ensimmäisinä paikalle. Heillä oli kummallekin vauvalle oma paketti. Ulla olisi tarjonut heille kahvia keittiössä, mutta kumpikaan ei halunnut.

– Mihinkäs te ne ukkonne jätitte? Mehän kutsuttiin myös heidät mukaan, Ulla kysyi.

– Arttu joutui menemään töihin, kun siellä oli joku sairastunut. Eikä he halunneet muutenkaan tulla, kun tämä on heidän mielestään perhejuhla, Maria vastasi.

– Ketkäs ovat lasten kummit, kun niistä ette ole meille mitään kertoneet? mummi kysyi.

– Kyllä ne kummit ovat sitten paikalla, kun heitä tarvitaan, Laila vastasi.

– Mutta ketä ne ovat? mummi tinkasi lisää.

– Ei me niitä kerrota. Sittenpäähän näette, kun lapset ristitään, Ulla vastasi aurinkoisesti hymyillen.

Seuraavaksi tuli Urpo appivanhempiansa Jussin ja Siljan, sekä Urpon vanhempien Antin ja Ailin kanssa. Antti ja Aili olivat käyneet aikaisemmin jo Mikan ja Ullan luona. Mika esitteli äitinsä ja Ullan mummin Urpon vanhemmille.

Urpolla oli mukanaan laatikko, jonka hän antoi Lailalle ja sanoi:

– Tässä on tämä pojan kastepuku.

Ulla ja Laila tekivät vielä viimeisen tarkastuksen kahvipöytään samoin kastepöytään. Kaikki näytti olevan kunnossa. Ulla sanoi hakevansa voileipäkakun kylmiöstä, kun kahvitilaisuus alkaa.

Seuraavaksi tuli pastori, joka oli vihkinyt Mikan ja Ullan sekä Lailan ja Urpon. Pastori pyysi vanhemmat erilleen ja kyseli lasten nimet. Molemmat naiset antoivat nimet paperilla, niin ettei toinen nähnyt. Kummitkin selvisivät samalla.

Kastetilaisuus alkoi ja ensiksi kastettiin Ullan ja Mikan tyttö. Nyt selvisivät myös nimet ja kummit. Laila piti tyttöä sylissään. Mikan ja Ullan tytön nimeksi tuli Mari Sofia ja kummeina olivat Laila ja Urpo. Laila toi tytön Marialle ja haki oman poikansa kastettavaksi. Ulla otti vuorostaan pojan syliinsä ja nimeksi tuli Juhani Mikael ja kummeina olivat vuorostaan Ulla ja Mika. Näin olivat kaikki salassa pidetyt asiat selvinneet. Ida mummi pyyhki silmiään ja sanoi:

– Oli se vielä ihana asia nähdä näin vanhoilla päivillään tällaiset kaksoisristiäiset. Kyllä te olitte tämän salassa pitäneet. Kummitkin löytyivät, vaikka minä kerkesin jo ihmetellä, eikö lapsille kummeja tulekaan.

– En osannut odottaa, että näin näppärästi olitte asiat sopineet, Maria sanoi.

– En minäkään ole ennen tällaisia ristiäisiä pitänyt. Varsinkin kun olen teidät molemmat vihkinyt. Mitenkä teillä nämä lapsetkin syntyivät yhtä aikaa? pastori kysyi.

Kaikki katsoivat toisiaan, mutta sitten Ulla rohkaisi mielensä ja sanoi:

- Tämä taitaa olla tuon anopin syytä tai ansiota. Hän oli nuo miehet saanut tilamaan meille ihanan laivaristeilyn Välimerelle. Lämmin ilmasto ja merellinen keinunta taisi johtaa tällaiseen tilanteeseen.
- Me ei Ullan kanssa tiedetty, ennen kuin Venetsian satamassa, että mennään risteilylle.
- No se matka toi sitten teille monenlaisia yllätyksiä ja mikä hienointa, teille jäi siitä ikuinen muisto, jota tuskin koskaan unohdatte, pastori totesi.
- Niinhän tuo jäi, Mika sanoi hymyillen ja katsoi Urpoa.
- Näitä muistoja saakin nyt pitkään katsella, Urpo kuittasi. Pastori lähti melkein heti kahvitilaisuuden jälkeen. Hänellä oli vielä hartaustilaisuus Kontiolahden kirkossa.
- Osasitteko arvata lasten nimiä, Ulla kysyi vanhemmilta.
- Kyllä minä vähän ajattelin, että teidän tytön yhtenä nimenä voisi olla Maria, Ida mummi sanoi.
- Minusta tämä oli mukavaa, kun emme tienneet Ailankaan kanssa nimistä tai kummeista mitään, Urpon isä Antti sanoi.
- Hyvät nimethän nuo ovat. Kyllähän niitä jotenkin väännettään lyhyempään muotoon varsinkin kavereiden keskuudessa, Urpon äiti Aili sanoi ja jatkoi:
- Kuinkas te aiotte lastenhoidon järjestää?
- Kyllä me Siljan kanssa voidaan lapset hoitaa, Jussi sanoi.
- Ei se niin mene. Te ootte minua hoitaneet ja kyllä meidän vanhempien on hoidettava omat lapsemme. Tietysti saatte näitä ulkoiluttaa, mutta vakituista hoitoa emme vaadi teiltä. Teidän on saatava viettää omia eläkepäiviänne ilman lastenhoitovelvoitteita, Mika vastasi kaikkien puolesta.
- Me on Lailan kanssa mietitty, että ainakin yksi vuosi äitiysloman jälkeen tehdään niin, jos saadaan järjestettyä, että hoidamme yhteistä virkaa kahdestaan. Toinen on vaikka

kaksi päivää töissä ja toinen kolme päivää. Toinen meistä on aina vapaalla ja hän hoitaa lapset silloin. Minä soitin jo meidän rehtorille ja hän uskoi sen onnistuvan, Ulla kertoi.

– Tuohan tuntuu toimivalta ratkaisulta. Kummankos kotona ne lapset ovat? Aili kysyi.

– Ei ole mietitty tarkemmin, mutta meidän voidaan lapset pitää aina siellä, kumpi meistä on vapaalla. Silloin kerkeää tekemään kotihommiakin, Laila vastasi.

– Mutta jos tarvitsette apua jonkin asian vuoksi, mekin voidaan Ailan kanssa ajaa tänne. Pitäähän meidänkin nähdä kuinka lapset kasvaa, Antti sanoi.

– Teiltähän tulot pienenevät, kun hoidatte vain kumpikin puolta virkaa, Ida mummi sanoi.

– Meidän pitää sopia Urpon ja Mikan kanssa, että he maksavat meille viikkorahaa, niin kuin silloin pienenä tyttönä, Laila kehitteli ajatusta.

– Paljonko te saitte silloin viikkorahaa? Mika kysyi.

– Muutaman markan, Laila ehti ennen Ullaa vastaamaan.

– Minä taisin saada viisimarkka silloin markka aikana, Ulla sanoi.

Mika katsoi vähän aikaa Urpoa ja sanoi:

– Ollaan Urpo reiluja ja maksetaan viikkorahaa kokonainen euro.

– Joo se sopii oikein hyvin, kun talosta on ruoka ja asunto, Urpo vastasi virnistäen Lailalle.

– Johan nyt isännät ovat reilulla päällä. Että ihan kokonainen euro. Kyllä te silloin risteilyllä olitte huomattavasti anteliaimpia, Ulla sanoi.

– Niin missä mielessä, Laila kysyi, vaikka punastuikin melkoisesti.

- Rahassa tietenkä. Piti ostaa etukäteen oikein juhla-vaatteetkin.
 - Mutta ettehän te mitään juhla-vaateita tarvitse, kun ei ole mitään juhlijakaan. Toisekseen onhan ne teidän sinne ostamat tamineet vielä hyvä kuntoisia, Mika totesi.
 - Eivät sovi päälle. Meidän on saatava vaateita, eikö niin Ulla.
 - Ehdottomasti. Tästä käydään oikein viikkorahaneuvottelut, kun jäädään keskenämme.
 - Pyydetään Ida mummi sovittelijaksi, jos muuten ei päästä sopimukseen, Mika vinoili.
 - Joo minä teenkin teille heti välitystarjouksen. Se on sata-nen molemmille viikossa ja sitten siihen kuuluu täysylöspito, mummi vastasi topakasti.
 - Oho, pääsi molemmilta.
 - Ei sovittelija voi noin toimia. Sen pitää kuunnella molempien esitykset ensiksi? Mika sanoi.
 - Minähän olen kuunnellut teitä jo pitkän aikaa. Se on minusta aivan kohtuulista. Teillä on tosi hienot rouvat, joten ei-päs nyt nuukailla.
- Vanhemmat katsoivat nuorten parien sanailua huvittuneena. Miettivät mitä Ida mummi tarkoitti. Se oli niin sanottua sisä-piirin tietoa.
- Nyt lopetetaan nämä rahaneuvottelut ja ottakaa vielä kah-via. Noita leivonnaisia jää muuten liikaa meille. Ei ole mitään mahdollisuutta muuten sopia niihin vaateisiin, joita ostettiin sinne risteilylle.
- Vanhemmat lähtivät pois ja lapset alkoivat kitistä. Ulla ja Laila lähtivät syöttämään vauvojaan. Kun lapset alkoivat hyvin imeä, Laila kysyi Ullalta:
- Miten te yleensä raha-asiat hoidatte?

– Niin kuin hyvin tiedät, firman rahat ovat erillään ja sieltä maksetaan kaikki yrityksen menot, kuten palkat ja koneiden tarvitsemat poltto- ja voiteluainekulut. Mutta perheen rahat ovat yhteisiä. Meillä on yhteinen käyttötili, jos jotakin jää niin siirretään säästötilille. Pankkikortit on molemmilla ja aika vähän meillä setelirahaa on, kortilla maksetaan.

– Joo, ei meilläkään ole mitään omia rahoja. Samaa tiliä käytetään molemmat. Eikä pidetä paljon käyttötilillä. Eikös firmalla ole luottotilikin. Niin minä ymmärsin Urpon puheesta.

– On niillä. Siinä on tietty luottoraja. Se on kuulemma välttämätöntä. Tällaisessa firmassahan ei ole säännöllistä kasavirtaa, vaan jonain kuukautena voi tulla paljonkin rahaa ja jonain voi tulla vähemmän. Kirjanpito toimisto hoitaa tätä rahapuolta. En ole siihen kovin hyvin perehtynyt, Ulla vastasi.

– Parempi se niin onkin, ei ainakaan Urpo ole kovin hyvä noissa kirjanpitoasioissa.

– Ei Mikakaan. Kyllä heillä näyttää olevan työtä muutenkin tarpeeksi. Ei nämä meidän ukot ole olleet koskaan kovin kitkaita rahan suhteen, Ulla vastasi.

– Minua vähän ihmetytti siellä risteilyllä, miten väljästi ne rahaa käyttivät, Laila sanoi.

– Kyllä ne saivat sille rahalle vastikettakin. Tässähän sen reisin jälkimaininkeja nyt ruokitaan. Ulla sanoi ja sai Lailan pu-nastumaan.

Kun lapset oli syötetty, naiset menivät olohuoneeseen raivaamaan pöytiä, mutta miehet olivat jo ne raivanneet ja laittaneet astiat pesukoneeseen pesemään. Miehet istuivat puutarhapöydän ääressä ulkona, ja heillä oli jokin lehti edessä, jota he näyttivät tarkkaan tutkivan.

Kirja päättää METÄSÄMIES trilogian. Sen aikaisemmat osat ovat METSÄMIES ja ELÄMÄ KANTAA.

Viimeinen osa KukkaPuu, kertoo puufirman laajenemisesta pitemmälle kehitetyille tuotteille. Mika ja Urpo päättävät luopua osittain pelkän puun myynnistä. Ja jalostavat puuta rakennustarvikkeiksi.

Ulla ja Laila haluavat pois opetustyöstä ja he perustavat oman puutarhayrityksen. Ilman puutarha-alan ammattilaista, Katri Sorsaa, he olisivat tehneet monta pahaa virhettä.

Molemmille perheille tulee perheenisäystä ja äidit elättelevät toivetta sukujen yhdistämisestä. Toteutuuko se sitä äidit seuraavat mielenkiinnolla lasten varttuessa. Aika rientää ja nuorten on päätettävä jatkavatko firman toimintaa.

Ratkaisu löytyy, mutta Urpo esittää vakavan pyynnön Ullan, Lailan ja Mikan tulevaisuudelle.

KukkaPuu on kirjailija Tauno Naumasan yhdestoista teos.

